

AMICULU FAMILIEI

FOIA BISEPTEMENARIA
PENTRU TOTE TREBUIITIELE VIETIEI SOCIALE.

Va esi in 1/13 si 15/27 di a fie-carei lune. Pretiulu de prenumeratiune pre I. anu e 3 fl. v. a. pentru Romani'a si Strainatate 8 franci — lei noi. A se adresá la REDACTIUNEA foiei in Gherl'a. — Szamosujvár.

La unu ghiocelu.

Ghiocelu albu de sub frundie
De ce tremuri candu pe ceriu,
Vedi cum norii vréu s'ascundie
Radi'a dulcei primaveri?

Tu te 'ntorci totu dupa sóre
Multu trebue ca-lu iubesci,
Cà-ci candu veselu elu dispare
Tu in lacremi stralucesei.

Tu iubesci frumosulu sóre
Si 'n iubire ai uitatu,
Negre nopti — aspra ninsóre,
Ventulu ce te-a scuturatu.

Tu-lu iubesci; dar' e iubire
Surisulu lui aurosú,
Ce in lume lu-resfira
La 'ntristatu si la voiosu?

Dar' ghiocelu taci si iubescé,
Cà 'n iubire-i fericitu
Mai multu celu care iubescé
Decatu celu ce e iubitu!

Ieri si Astadi.

Ieri campi'a inverdita
Avea fluturi si odorú;
Astadi jace vescedita,
De sarutulu floriloru.

Ieri resuná colo 'n vale
Fluerulu ciobanului;
Astadi volbur'a-i pe cale
Si mugitulu ventului.

Ieri sperantie ridietóre
M'aripáu pâna la ceriu;
Astadi plângu in grea durere,
C'am pierdutu ce-am speratu ieri.

Tacerea mea.

O! nu luá tacerea mea
Cá semnu, cà nu simtiescu
Amarulu si durerea grea
Juneti'a ce-ti palescu.

Vedi, anim'a-ti a consolá
Cuvintele-mi lipsescu . . .
Dar' pentru intristarea ta
Lacrimile-mi pornescu. . . .

O! lasa-me. . .

O! lasa-me 'n tacere
Se ducu ce 'n peptu simtiescu,
E indesiertu a cere
De tóte se-ti vorbescu.

Ori cui sá datu sub stele
Junetia cu placeri:
Se afla p'intre ele
Si tainice 'ntristari.

De bucurii frumóse
Adese ti-am vorbitu,
Candu mân'a-ti gratiosa
Cununi mi-a impletitu.

Dar' intristare a-ti spune
Oh! nici candu nu dorí,
Cà-ci pentru 'ntrég'a lume
De ast'a n'oiu vorbí! . . .

Multe. . . .

Multe flori au vesceditu
Si paseri au pribegitu,
Multi nori au caletoritu
D'albe stele s'au palitu;

Multe unde spumetóre
Au muritu p'un tiermu uscatu
Cá visele ridietóre
Ce tu, anima, ai visatu!

Temisior'a, 1879, 1/5.

Emili'a Lungu. *Ambell*

Dam'a misteriosa.

Novela.

De J. H. Temme.

(Continuare.)

II.

La »templulu Mariei.«

In diu'a inaltiarei santei cruci; adeca in 14 Sept., chiar' 14 zile dupa acea aventura intre unu teneru studente din Heidelberg si o dama juna necunoscuta la Cataractulu Renului langa Schaffhausen, mergeau 3 persoane la renumitul locu de peregrinagiu »Templulu Mariei« in Elveti'a. Erá o muiere de etate cam inaintata, o fetitia tenera si unu barbatu june.

Figur'a, delicata si faci'a fina a muierei tradá ore-care dorere grea si muta a dileloru trecute. Tener'a fetitia — potea numerá abia vre-o 16 ani — erá inca de diumătate copila, inse frumosica, sprintena, cu obrazí de rosa si ochi luminosi, cari tocmai asiá de usioru poteau ride, cá si a plange.

Tenerulu parea a fi studente. Erá o figura inalta, inse figur'a-i erá incovoaiata si faci'a frumoasa si nobila i erá palida si sbêrcita.

Damele-lu aflara in diu'a precedenta, candu trecura preste granitia in Elveti'a. Elu stá lângá drumulu de tiéra, nedecisu, ore se parasésca aceea tiéra si se intre in cealalta, inse atátu de petrecutu si tristu, in câtu copil'a lá vederea lui trebui se lacrimaze. Apoi compatimindu-lu se oprira ambele spre a-lu consolá.

— 'Ti lipsesce ceva? — lu intrebá fetiti'a.

— Nu-mi lipsesce nemicu copilitia! respunse elu la intrebarea cordiala, la privirea intima a ochiloru ei.

— Potemu noi se-ti ajutam? — Elu clatiná din capu.

— Ai lipsa de bani in strainatate? Noi inca nu avem multi, eu si mum'a mea inse ce. . . .

— Eu nu am lipsa de bani, buna copilitia.

— Dóra esti morbosu? -- Nicí ace'a nu.

— D'apoi pentru Ddieu, ce-ti este dara?

Ea nu cunoscea amorulu, vesel'a, frumos'a, copila. Numai asiá potea intrebá ast'feliú, si ea nu-lu intielese, candu i respunse cu dorere adenca:

— Totusiú trebuie se fiu eu morbosu aici la serman'a-mi anima.

Unu minutu se uitá copil'a la elu cu ore care indoieía, neincredere. Candu inse priví in faci'a-i nobila, in ochii i deschisi si simpatici: anim'a ei, frumoasa si compatimitoria vení érase la locu.

— Ah iubite Die, dise ea, atunci vino cu noi.

Noi mergemu la templu in Elveti'a. St'a maica Mari'a la templu vindeca tóte morburile si dorerile si nu lasa nice pre unu omu se se reintorca fora mangaiere.

Ea vorbiá atátu de cordialu in inocenti'a-i religiósá.

— Mari'a! esclamá junele si se cutremurá. Elu cugetá la alta Maria. Inse deodata 'lu cuprinse unu presimtiementu adéncu si potente.

— Eu mergu cu tene, copilitia, dise elu si se redicá. Sant'a maica dela templu me va vindecá si mangaiá si pre mine.

Copil'a tresari de bucuria si mam'a dise tenerului:

— Déca credi si sperezi, vei aflá mangaiere si vindecare.

Astüfelu merse cu ele. Erá frumosu a vedé pre acesti 3 peregrini; studentele strainu cu figur'a sa inalta, nobila, cu manierele-i fine, imbracatu in vestmente elegante si damele simple in tota privinti'a; mam'a in vestmentu de veduva negru, de lâna dura si copil'a in haina de catunu strimta si scurta.

Ea erá inse totusiú asié de frumósá! Obrajii ei raptori si ochii pleni de focu sub palari'a galbena de paia i dá o gratia incantatoria.

Inocenti'a si pietatea ei farmecá pre tenerulu studentu, ér' presemiementulu animei lui plene de sperantia deveniá totu mai imbucuratoriu.

Eu voiu reaflá vindecare si fericire, fia chiar' si prin minune! Cu sfiéla inse adangea anim'a-i tremurandu:

Fia chiar' si prin mórte!

Si figur'a lui inalta remase incovoaiata si faci'a-i palida si sbêrcita.

Peregrinii 'si continuara calea. Ei suira muntele Etzel si candu ajunsera in verfu la capel'a lui Meinrad copil'a i enará: cum a traitu S. Meinrad multi ani in loculu unde stá capel'a, singuru, isolatu de tota lumea, dedicandu-se rogatiunei si ajutorirei seraciloru. Numai doi corbi avea elu in giurulu seu, pre cari i nutriá. Inse renumele pietatiei barbatului divin, ce-si deducea originea dein famili'a nobila de Hohenzollern, se lati in departare si multi, cari voiáu a-lu vedé, lu-cercetau, i conturbau liniscea. Mai tardiu se retrase de pre munte in fundulu valei. Acolo erá o padure gigantica, intunecósá; in midiuloculu ei o colina frumósá, plana, semicercuala, prelanga care sierpuiá linu unu isvoru curatu cá cristalulu; aci-si edificá unu templu de eremitu nou si traí in elu 24 de ani in rogatiuni si benefaceri. Intr'o dí inse in anu 861 venira la elu furi, cari presupunendu cá are tesauri, 'lu sugrumara; inse nu aflara nemicu.

Ér' corbii santului Meinrad i urmarira pre furi ori unde mergeau si se asiediáu, nicairea nu avura ucidietorii pace si linisce de paserile negre.

Ei venira in urma in frumos'a cetate, Zürich, corbii inse dupa ei, nelasandu-le nece o óra de repausu. In fine mustrarea conscientiei i astrense a-si recunósce fapt'a si ei fura publice decapitati.

Peregrinii trecura preste Etzel si ajunsera in vale la padurea cea intunecósá, inse ace'a nu mai esistá acum. In acelu locu, unde petrecuse cá eremitu s. Meinrad se redicase-o manastire si beserica frumoasa numita »Templulu Mariei,« a carei abati, pâna candu Elveti'a se tienea de Germani'a, erau principi germani. Sorele-si tramise ultimele radie preste colinele dein giuru, candu ajunsera cei 3 peregrini la »Templulu Mariei;« ei-'si indreptara primii pasi catra manastire si beserica. Cupolele de pre tur-

nurile inalte a besericei straluciau inca aurii la lumin'a sorelui si in giuru se incepù incetu murgitul candu intrara ei in beserica. In beserica precumpaniá inse intone-reculu asupr'a luminei.

Lumenele de céra de pre altaria fura aprinse.

O tacere serbatorésca domniá in spatiulu inaltu si estensu. Numai pucini credintiosi se afláu in beserica. La intrare li se infaciosiá capel'a maicei Domnului, aci eráu lumenele aprinse, icón'a Précuratei erá incungiuurata de lumini cá de nesce cununi de radie aurii si aparea unu adevratu tipu alu reginei ceriului.

Dam'a betrana fù emotiunata adencu. Suspinandu se aruncà diosu inaintea iconei.

Si copil'a ingenunchiá si se rogá incetu. Apoi se scolá si siopti junelui barbatu: Serman'a mama! Ea a suferitu atátu de multu. In fine in iérn'a trecuta cadiù in unu morbu greu. Atunci fece votulu, cá déca se va insanetosiá va peregriná la Templulu s. Mariei. Si inca un'a voiesce ea a indepleni la acestu locu santu: ace'a-i jace la anima deja de unu anu, decandu a trecutu iubitul mieu parente la cele eterne.

Ea voiá se-i enareze mai departe. Inse tenerulu studente nu fù atentu la cuvintele copilei. Unu altu obiectu incatená atentiunea lui, ocupá tote semtrile si cugetele sale.

Pre trepte inaintea tipului maicei Dlui langa veduv'a intristata mai ingenunchiá o figura in doliu. Firesce, cá se deosebia forte de ace'a. Lána dura acoperea membrele seci a veduvei. Metasa abundanta fluturá in diosu de pre figur'a inalta a celeialalte.

Inse ambele erán in asemenea modu cufundate in rogatiune si pietate si figur'a cea inalta a strainei nu se plecá cu mai pucina umilintia inaintea Preacuratei, cá veduv'a cea simpla si sermana.

Junele studente se cutremurá candu zarí pre strain'a, ce se rogá.

Óre nu erá Ea a cea figura inalta, pre care o aflase elu la Cataractulu Renului lánge Schaffhausen si ér' o pierdu-se. Inse Ea nu mai erá superba, figur'a cea inalta, desi si acum cá si atunci fluturá pre corpulu ei metas'a abundanta, in pietátea umilita, in carea siedeá pre genunchi, parea a fi cuprinsa de o tristétia grea, adenca si vestmentulu ei semená cu unu vestmentu de doliu. Erá Ea óre acea straina, carea prin superbi'a si recél'a ei ghiaciosa i franse anim'a? Si déca erá Ea, óre ce i s'a intemplat? ce a potutu efeptuí in dens'a acést'a schimbare radicala? Pentru cine portá doliu, pre cine voiá se espiéze?

Anim'a lui batea poternicu si erá se incremenésca, cá si atunci la Cataractulu Renului candu-si espuse viéti'a pentru de a-i cáscigá o flóre, ér' dens'a se portá facia de elu cu atát'a recéla.

Elu trebuia se-i védia faci'a, elu trebuia se scie, cá óre Ea este. Inse figur'a nu se intorcea indereptu si pâna la Ea — numai pâna la Ea — nu potea se strabata. Se afláu acolo mai multe muieri religióse, cari ingenunchiase in giurulu strainei si o incungiuurau. Veduv'a se scolá dela

rogatiune. Ea repasi. Urméza-mi, díse ea catra fic'a ei, la alu doilea locu, unde avemu se mergemu.

Vino Dle Edmund, díse copil'a catra junele studentu. Elu inse nu se miscà la admonierea ei. Elu deveni palidu cá mortea. Privirea-i erá indreptata numai spre unu punctu: spre figur'a négra, carea ingenunchiá inaintea iconei maicei Dlui.

Se enaréza despre sierpele gigantecu de sudu, cá privirea lui ucide pre acel'a, acarui ochiu 'lu nimeresce si farmeca. Si ochiulu, care e nimeritu de densulu nu se mai pote abate dela elu, se farmeca pâna ce murindu se frange.

Astufeliü erá incatenatu si farmecatu ochiulu tenerului de figur'a négra, ce ingenunchiá.

Si óre nu-i spusese anim'a lui presomtitoria, cá elu va aflá vindecare la templu fiá chiar' si prin mórte?

Odata trebue se se intorca strain'a, elu trebue se-i védia faci'a. Si ce va fi déca va fi Ea?

Pentru Ddieu Dle Edmundu, ce-ti este? "lu intrebà spariata fetiti'a. Elu nu respunse, ci se uitá ficsatu si nemiscatu la figur'a ingenunchiata. Copil'a deveni mai ingrijata. Ea i apucà man'a. Vino! vino! Ea voiá se-lu duca de-acolo.

Atunci se redicá figur'a ingenunchiata. Ea nu se intornà inapoi, densulu vedea numai figur'a cea négra. Inse o recunoscù. Elu o recunoscù deplenu, fora indoiéla. Si dens'a se redicá inalta si superba, — superba cum fusese si mai inainte. Vino! díse elu catra copila cu o voce, carea semená cu vocea celui muribundu si se lasà trasu fora voi'a sa.

Mum'a intrá in internulu besericei. Ei i urmara.

Pre altariu stetea o carte mare deschisa, inaintea ei unu preotu. Mam'a se apropiá de elu, i siopti cate-va cuvinte si depuse pre altariu unu donu, ér' preotulu scrise ceva in carte, betran'a inse versá lacrimi amara dein ochi-i intristati.

Copil'a inca incepù a plânge si díse catra insocitoriulu ei: Acest'a e alu doilea lucru, pre care maic'a avù a-lu indepleni aci. Tatalu mieu nu fù fericitu in viétia si omenii díceau, cá elu porta vin'a la ace'a. Si mum'a inca fù nefericita cu elu, oh forte! De câte-ori am vedutu-o plângându pentru elu. Elu mori in anulu trecutu, ei inse i parù ren, cá i-a descoperitu nefericirea sa si acum 'voiá se-i impace umbr'a, dându se cetésca mise la templulu s. Maria, cá asiá se-i ierte totulu, ce i-a gresitu in viétia. Si totusiü mum'a mea e atátu de buna.

Copil'a trebui se planga tare. Veduv'a-si finise rogatiunea, ea erá ostenita.

— Eu am lipsa de repausu — díse ea insocitoriloru sei.

— Eu insociescu pre muma mea, díse copil'a junelui barbatu. Dt'a trebue se mai remani aci. Si Dt'ale trebue se ti-se usiuréze anim'a. Si atunci trebue se fi-i singuru.

Mam'a si fic'a parasira beseric'a. Elu remase acolo.

Beseric'a se umplù de omeni. Ineratulu se incepù. Organele redicau tonuri maiestose catra ceriu, mai maiestose inse vocea omeniloru in cantarile sante. Anim'a june-

lui se ingreună, se retrase în umbr'a întunecosa a unei columne și se radîmă de ea. Giuru impregiuru eră serbatoria, credinția, liniscea, veneratiune. În anim'a lui inse nu avu locu nece o odihnă. O singura dorinția 'lu mai liniscea. A mori aci! A adormi în acésta veneratiune sânta! În apropierea Ei, i adause anim'a s'a, și neliniscea o ocupă érași și i dete impulsu de a o cercă prelînga tota sanctitatea locului între atâtea mii de omeni, a se prosterne înaintea ei și a esclamá: Privesce-me, acést'a e opulu teu, opulu superbiei, ambițiunei tale! . . . Elu va se afle aci vindecare, fia chiar' și prin morte.

Inse atunci unduláu tonurile dulci ale organelor și a cântarilor atatu de sublimu catra ceriu și érași se confundáu în pieptulu seu, și cá și unu balsamu vindecatoriu alinara ranele animei sale și acum i parú, cá aci între omeni în beseric'a estinsa i este prea stremtu și elu esl liniscitu, pentru cá în dominiula mai estinsu și plenu de frumsétia a ceriului de nopte se-si înaltie sufletulu seu la Domnulu atotu puternicu alu ceriului.

Afora înaintea besericei se oprí. Ceriulu eră înstelatu. Liniscea mormentala domniá în juru. Elu nu observá, nu audiá nece unu sunetu, numai tonurile sublime a organelor și a cântarilor, cari serbatoresce se respandean din beserica. Elu le ascultá în liniscea și ele i înaltíáu anim'a sdrobita. Aceste sunau în beserica:

O pietissima

O sanctissima

Dulcis virgo Maria!

Mari'a! Mari'a! suspinã elu incetu. Deodata audi, și în acela-si momentu semti lînga sene o suflare. O figura négra de muiere, acoperita adencu cu velu i urmã din beserica cá și o umbra. Ea 'lu zarise candu esiá prin imbuldiél'a de omeni. O tresarire cá fulgerulu și unu cutremuru puternicu i cuprinse întregu corpulu. Ea sioval pucinu apoi voiá a se ascunde de elu și a se pierde prin multime. Odata inse trebuia se-lu mai privésca. Atunci i vedíu faci'a palida, plina de tristétia. Ea nu mai sioval. Cu pasi repedi i urmã afara din beserica. Tocmai în acelu momentu pronuncia-se elu afara numele ei incetu, inse atatu de dure-rosu. Acést'a i strabatù ei adencu în anima. Ea stá acum lînga densulu, 'si-desfacù velulu. A vorbí inse nu putea.

Nici elu nu putea vorbí de emotiune. Nu superb'a, nu recel'a 'lu spaimântara.

Elu privia în nesce ochi ardietori și în o faci'a, ce eră mai palida, decat a s'a. Ast'felíu se uitá ea la densulu plina de compatimire, dar' cuprinsa totu odata și de unu amoru cerescu, pre care acum nu-lu mai putea ascunde, cáci splendorea steleloru 'lu facea evidentu, stralucíndu atátu în faci'a-i frumosa, pre carea puterea amorului o înal-bise, catu și în foculu ochiloru ardietori.

Maria! esclamá junele inca odata puternicu, din adenculu celu mai intimu a-lu animei, și cu atáta dorere, în câtu se pareá, cá sunetulu acestor cuvente i-a sdrobitu anim'a pentru totudéun'a și cá acestu sunetu e ultimulu, ce mai pote intoná acésta anima franta. Elu voiá, trebuia

chiar' se cadia la petiorele ei. Inse bratiile ei 'lu prinsera, 'lu redicara susu la anim'a sa. — Dt'a me iubesci? 'lu întrebá dens'a incetu și cu voce tremuranda. Elu nu putea respunde. O fericire de mórte-lu cuprinse. Eu inca te iubescu pre tene, i dise ea și mai incetu, cu o voce abia audívera.

Unu minutu stetera îmbracisiati, nevorbindu, plângúdu, fericiti.

Apoi ea 'lu duse de acolo. Trecura preste loculu estensu alu monastirei, încungiurara satulu dela Templu și întorsera întru o padurice de mesteacanu. Dupa ace'a se sultra pre o colina mica, crescuta cu fagi și bradi. Cea mai adenca liniscea a serei i încungiurá. Audiulu lor nu-lu mai conturbau nece cântarile besericei, nece sgomotulu satului. Ei erau departe de omeni, ma pareau a fi departe de orice viétia. Ei singuri erau tacuti, cá-ci erau fericiti. Braciale lor erau întrunite. Lacremile li se uscasera. Ochiiloru straluciau acum numai de surisulu fericirei. Acum ajunsera în midioloculu paduricei de bradu și fagu la o casa mica, sengura, liniscita, tacuta.

Înaintea casei se oprí dam'a în locu. Pucine cuvente înainte de a intrá în casa, dise dens'a. Ea i lasá braciulu liberu. Elu ascultá încordatu, ce i vá spune.

— Tu me iubesci? întrebá dam'a.

— Se me mai juru? respunse junele.

— Voiesci se fi alu meu? Cu totu-lui totu.

— Cu totu-lui totu pâna voiu trái?

— Si se me iai de soția? adause dupa ace'a.

— Cum a-si putea iubi fora de acést'a?

— Inca cu totu-lui totu. Si secretele mele? Tu nu voiesci a le scrutá nice-candu? Nice odata nu te vei încercá a le aflá? Nu me vei întrebá cine sum și ce sum? Tu me iai cum me vedi, cu tote secretele mele? în totu misterulu meu, voiesci?

— Voiescu, voiescu!

E bene, atunci adã man'a; asiá dara tu esci alu meu și eu a ta, tu numai alu meu și eu numai a ta, cu tote misteriale miele. Tu esti Edmund alu meu. Eu sum Mari'a ta. Adã mân'a!

Ea i întinse mân'a, elu o prenze și o apesã pre buzele sale. Edmund alu meu! Mari'a mea! — Unu lungu sarutatu de fericire puse capetu acestei scene.

Si acum vino! reluã dam'a cuventulu. Tu remái la mine, — animele nostre, iubirile nostre de aci nu se mai despartu. Personele nostre potu fi rapite de catra olalta, mai de vreme séu mai tardiu, pre unu tempu mai scurtu séu mai lungu, pentru totudéun'a. Animele nostre inse se tienu de olalta, pentru eternitate.

Ea vorbiá în ore care melancolia, catra capetu inse erupse întru unu entusiasmu a bucuriei celei mai fericite. Ajungúdu la port'a casutiei liniscite, batù incetu. Usi'a se deschise în tacere și cu îngrijire. Nece o lumina nu eră în odaia. Lauda Dlui, dise o voce, Dt'a ai remasu îndelungu...

Junele nostru recunoscù vocea, eră a betranului, pre

care Mari'a la Cataractulu Renului 'lu numise unchiu. Atunci i dîse tu, acum Dt'a.

Ea inca nu-lu mai numesce unchiu, meditá elu.

Dam'a 'lu intrerupse dicîndu: Eu nu viu singura Nicolai. . .

— Cum? strigà betranulu cu mirare.

— Eu l'am aflatu, i sioptî la urechia incetu inse cu acelu entusiasmu alu bucuriei fericite.

Betranulu nu dise nemica. Óre spaim'a i-a legatu de odata limb'a?

Ea nu bagà acést'a in séma. Luà man'a lui Edmund si-lu trase in launtru.

Betranulu inchise usi'a dupa ei. Apoi pasî pre unu coridoru angustu, intunecosu. La o usia se oprî, o deschise si se dete de o parte cu respectu.

Ei se aflau la pragulu unui apartamentu de dama bine luminatu, comodu, si intogmitu cu o elegantia simpla, inse cu atatu mai nobila.

Braçiulu teu Edmund, dîse Mari'a catra junele studente.

Ea-si puse braciulu ei in alu lui.

Asiá me condù in apartamentulu meu, acum si alu teu. Ei intrara in chilia. In stralucirea limpede a lumineloru dens'a privia in ochii lui.

— Esti tu fericitu? Inse nu, nu-mi raspunde.

Tu esti, ochiulu teu mi-spune, faci'a tá si totulu intaresce acést'a.

Elu erá intru adevèru fericitu. Intréga person'a lui tradá acést'a. Intr'o diumatate de ora a devenitu cu totulu altulu.

Dar' si dens'a erá fericita. Ochii ei marturiseau acést'a, si faci'a ei, carea a devenitu rosita de colorea cea mai frumosa a bucuriei. Cu surisulu celu mai fericitu privia ea in ochii si in faci'a lui nobila. Apoi se intorse catra betranulu, care intrase cu ei, inse stá plenu de respectu lâng-a usia. Elu parea superatu si dam'a observà acést'a.

Indata i se implura ochii de lacrimi. Se aruncà la densulu, i puse ambele braçia pre umeri si i dîse: Nicolai! Nicolai! Eu sum atatu de fericita! Nu-mi conturbá fericirea. O! nu, tu omu bravu si credintiosu! Ochii betranului erau mai plini de lacrimi, decatu a damei frumose.

— Stapana, nobila stapana, dîse elu, Dt'a scî, cà eu moriu pentru fericirea Dt'ale. O! fi fericita de totu, indelungu, pentru totu-deun'a. Dt'a meriti, esti atátu de buna, atátu de nobila!

— Si tu remâni servitoriulu nostru credintiosu, alu meu si alu iubitelui meu Edmund.

— Eu remanu servulu credintiosu alu Dt'ale, si voiu remané alu seu.

Apoi sarutà cu respectu man'a ei. Elu voiá se sarute si pre a junelui, inse Edmund luà man'a betranului si o strinse cordialu.

Betranulu servitoriu parasî chili'a. Elu nu mai parea superatu. Numai o ingrijire tacuta nu voiá se dispara dein ochii si dein anim'a sa.

Tenerulu Edmund intrase in misteria.

Betranulu Nicolai se întorse in curundu.

Cin'a e gata, anuncià densulu, deschidiendu usi'a laterale. Din apartamentulu damei se vedea in o chilia de mancare luminata. Erá intogmita totu cu acea elegantia simpla. cá si boudoirulu damei.

Ea conduse pre Edmund in launtru.

Més'a erá ascernuta pentru doue persone, pentru dama si studente. Elu trebuî se se puna de latorea ei.

Betranulu Nicolai i serviá.

Cin'a era simpla, inse vasele erau cele mai fine si mai pretioase, si tenerulu credea, cà vede sculptata in den-sele o corona in auru si argentu. Candu voiá se se uite mai bene 'lu întrebá Mari'a zimbindu:

— Nu te uiti mai bucuros in ochii mei?

Elu privî in ochii ei plini de frumsétia si amoru si uità auru si argintu si corone.

Dupa ce se finî cin'a, dam'a se scolà.

Nopte buna iubite Edmund. Acésta di va fi pentru noi sorgentele unei fericiri abundante si indelungate. —

Ea i oferî man'a si guriti'a. Apoi se retrase.

Betranulu servitoriu conduse pre tenerulu nostru in etagiulu de asupra a casei, unde i aretà unu apartamentu de dormitu forte placutu.

Tenerulu studente adormî in curundu. Cumcà unu misteriu 'lu incungiura erá pentru densulu evidentu. Evidentu inse erá si ace'a, cà muierea cea mai frumosa, anim'a cea mai nobila-lu iubesco si cà si elu iubesco acést'a muiere, acést'a anima si cà fora acésta iubire nu ar' traî, nu ar' putea se traiésca mai multu. Ce-i pasá lui de tote misteriale lumei. Numai fericire, numai bucuria, numai iubire 'lu leganáu pre elu in somnu si formáu visurile lui placute. Candu se trezi in cealalta dí, betranulu servitoriu erá lâng-a elu spre a-i primî ordinele.

Indata apoi se aflà la mésa cu iubiti'a sa spre a luá dejunulu.

O diumatate de ora mai tardiu dens'a se presentà inaintea lui, — in vestmente simple de demanétia, cu o palaria de paia lata, alba pe peru-i frumosu blondinu, — pentru a-lu duce la preambulare. Ei mersera singuri.

Casuti'a erá asediata la polele unei coline si erá incungiurata de bradi si fagi. Acestia o acopereau mai de totu, incatu numai de pre verfulu colinei se pôtea observá. Unu tufisiu nepetrundiveru acoperea tienutulu dela casutia spre colina. Inse prein miuloculu lui conducea o carare ascunsa, angusta. Pre acést'a mersera ambii, inse, fiendu cà erá atatu de strimta, incatu abia potura strabate de braçiu, trebuíu se se stringa tare catra olalta. Ei ajunsera pre verfulu colinei. De cealalta parte erá unu abisu infioratoriu, cu tote acestea ochiulu adencu petrundietoriu putea descoperî in diosu o carare ascunsa, incurbata in tote partile, ce conducea in abisu.

Pre verfulu colinei se aflà o banca de muschiu angusta. Ramurile dese a unui fagu o adumbriau placutu.

Se pausamu aci amíce, dîse dam'a, si se lasara diosu

pre muschiu. Trebuiau se se imbracisiece déca voiau, se aiba ambli locu.

Aspectulu aci erá admirabilu. Inaintea loru se intindeau in unu semicercu estensu frumosele cantone ale Elvetiei: Svitz, Uri si Untervalden in tota splendorea loru. Anim'a-ti saltá de bucuria vedindu vaile si colinele incantatorie. Ceriulu a benecuventatu cu tote darurile sale frumosa Elvetia, patri'a libertatiei si independentiei.

Ochii loru inse erau straini de aceste, astadi nu le vedeau. Tu esti fericitu Edmund? intrebá éra-si dam'a pre junele nostru.

Eu sum intru adeveru celu mai fericitu moritoriu! dar' tu Maria? Acestu locu mi-o vá spune, de acea te-am adusu aice mai ántáiu.

Potu se te intrebú asupr'a acestei enigme?

-- Eu ti-o voiú resolvá. Dela inceputulu verei locu-escu aici. Regiunea e selbatega, inse totusiú atatu e de frumosa. Inainte de tote locuinti'a mea e secreta, forte secreta si prea sigura. Vedit'a-i cararea, ce ne conduse aci? Vedit'o pre acést'a, ce duce de aci in abisu? Nece unu persecutoriu nu o pote aflá pre ace'a séu pre acést'a. Nici chiar' aci in tienu tu nu le cunoscú numai eu si Nicolai si acum tu; inse despre acést'a nemicu mai incolo. Eu m'am smulsu dela o viétia, carea pentru mene erá desiérta, fora mangaiere, cá-ci anim'a mea nu semtiá, decatu amaratiune. Eu trebuia se o parasescu. Trebuia se me pierdiu in alta lume, libera, fora restringere, necunoscuta, singura. Numai credintiosulu Nicolai 'mi urmá. Eu sbura-i prin lume. Anim'a mea nu mai erá desiérta. Ea se implú de multe cugete, imagini, suveniru. Inse un'a i lipsiá, i lipsiá totu-déun'a: fericirea. Si acum éra deveni desiérta, cá mai inainte. Dar' eu trebuia se aflú fericirea. O cercá-i, alergá-i dupa ea, — indesiertu. Fericire nu aflám, nefericirea inse inceptú dein tote partile a me impregiurá. Ce se facu? Voiam se me reintorcu la viéti'a de mai inainte, nu poteam. Me ingropá-i dar' in acést'a singuratate. Aici erám sigura, unu presentimentu-mi sioptea, cá aci trebue se-mi aflú fericirea. Si aci pre acésta banca de muschiu am statu óre, dile intregi, ma chiar' si nopti, am asceptatu fericirea si am visatu despre ea, si — acum o posedu, te am pre Tene si am iubirea Ta. Presentimentulu nu m'a insielatu La cataractulu Renului o poteam aflá, erá se o aflú. Eu o respinse-i cu superbia, cu asprime. Cum m'am cáitu pentru ace'a! Anim'a mea de aci nu mai avea repausu. Trebu-i se me reintorcu aci. Acést'a banca de atunci a veditu numai lacremile mele, numai lacrimi de dorere, de penitentia si desperare. Mangaiere potu-i aflá numai colo diosu, in berica, la petiorele Prea curatei, careia i-am sacrificatu umilintia si iubire, dupa cum a fostu si ea umilita si a iubit. Si ea mi-a auditu rogatiunea. Te-am reaflatu. Tu esti fericitu, mi-ai iertatu si eu simtiescu, si in acestu locu, cá sum fericita, cá in fine posedu fericirea, ce o presentiam, pre carea o cautam, dupa care alergám!

Ea plânse langa anim'a tenerului. Erau lacrimile fericirei celei mai curate.

Fora de acést'a nu poteam traí. Eu nu mai traiam. Acum, acum numai ér' traiescu!

Asié erá, ea traia érasí, ea traia fericita, prea fericita, cá-ci iubea, iubea preste mesura.

Si tenerulu nu erá mai pucinu fericitu, decatu dens'a, cá-ci si elu iubea. Animele loru se cunosceau un'a pre alt'a pâna in adencu, si cu atatu se iubeau mai tare, mai intimu.

(Va urmá.)

Gerasimu Domide.

Doine poporale din Bucovina.

VI.

Dorul.

Cine crede dorului	Ce stai de mine legatu?
Are cas'a cucului	Te departa dela mine,
Si odihn'a vântului.	Cá mai sunt ómeni in lume.
Arda-te foculu de doru,	Nu stá totu de capulu meu
Eu am fostu voinicu fecioru,	Ca te-oiu blastema-te reu,
M'ai facutu din omu neomu	Sunt ómeni de rëndulu teu,
De n'am nici odata somnu.	Carii te dorescu mereu;
Dorule multu blastematu	Ambla multi in calea ta
Pe mine multu mai secatu,	Dóra ei te potu aflá...
De multi ani ce me muncesci	Eu asi vrea se mai traescu
Acum'a me prapadesci,	Si de doru eu me topescu.
De cine dorulu se léga	Si sciu bine c'am se moru,
Nu-i para lucru de siaga,	Cá sum fórte arsu de doru
Pe cine dorulu muncesce	Nu sciu mâne ori alalta
Greu pe lume mai traesce.	A mea inim'a fi mórta,
Eu me sciu ca-su arsu de doru,	Mórta c'asia am ajunsu
Stau in cumpena se moru.	De pe paméntu se fiu stínsu!
Dorule multu blastematu!	

VII.

Nevast'a nenorocita.

Fruandia verde peru uscatu,	Mergi la parinti si le spune,
Arda-lu focu-amorizatu!	Ca sum cu amaratiune,
C'a venitu si m'a petitu	Unde m'au datu nu mi-i bine,
Parintii nu l-au voitu,	Cá traescu totu in suspine,
A venitu si m'a 'ntrebatu	Patu-mi e de maracine
Parintii mei nu m'au datu.	Si perin'a de ciuline.
Fruandia verde de alune,	Ce folosu de bogatie,
D'a venitu unu reu din lume,	Daca nu-i pe placu sotie!
N'am sciutu, nu l'am veditu,	Bogati'a trece délulu
Parintiloru le-a placutu	Si eu remánu cu amarulu.
Si-'ndata m'au logoditu	Ce folosu de strae bune,
Si cu elu m'au insotitu.	Daca 'n fumu siedu se s' a-
Decátu m'ar fi logoditu	fume,
Mai bin' m'ar fi prohoditu,	N'am cu cine esi 'n lume!
Decátu m'ar fi cununatu	Decátu asi fi prin straini
Mai bin' m'ar' fi ingropatu.	Mai bine-asi plivi la spini,
Fruandia verde rugu de mure,	Tóta diu'a c'asi plivi,
Cucule dela padure!	Sér'a cá m'asi odihní.

Demanéti'a m'asi sculá
 Pe obrazu cà m'asi spalá,
 Lui Dumnedieu m'asi rugá,
 Dulce mi-ar fi inim'a.
 Da 'n straini eu când me
 scolu
 Cautu apa se me spalu,
 Cautu apa, apa nu-i,
 Sticl'a cu pelinu în cuiu.
 Dau la stergariu se me stergu
 Lacrimile-mi pèrèu mergu,
 Dau se dicu o rugatiune,
 Inim'a-i cu-amaraciune.
 Càci n'am pe nime cu gele
 Asupr'a vietii mele,

N'am pe nime cu durere
 Se-mi aduca mângaiere,
 Nici n'am pe nime cu hazu
 Se me mangaie 'n necazu,
 Nici n'am pe nime cu dragu
 Se-mi pue man'a la capu,
 Cà strainu-i totu strainu
 Cà si murs'a de pelinu.
 Dulce-i murs'a de zaharu
 Dar' pelinu-i totu amaru
 Si strainu-i totu dusimanu
 Si la inima tiranu.
 N'a fost frate, nici n'a fi
 Lumea pâna ce-a traí,
 Sórele pân' ce-a lucí.

S. Fl. Marian.

Lenea.

Cine nu cunoscce (barem de pe nume)
 Asta dama mare si vestita 'n lume?
 E frumoasa, juna, cási vre-o dina?
 Ba-i urita, si cá lumea de betrana.
 Chipu umflatu si palidu, ochi mari somnurosi,
 Aste-su a ei gratii, ai ei nuri frumosi,
 Si unu corpu greu, móle, — mâni, picioare scurte:
 Càti o iubescu totusiü! càti i mai facu curte! . . .
 Diu'a pâna 'n séra, noptea pâna 'n diori
 Cas'a-i e totu plina de adoratori.
 Multi, viéti'a 'ntréga la dins'a si-petrecu
 Si 'n iubire-i unii p' altii se intrecu,
 Uitându scopu, chiemare si-ori ce detorintia,
 Ginte, sócia, fii, ce plangu in suferintia,
 Si fiendu toti gat'a: nume, bani, onóre
 A depune gertfa l' ale ei picioare. —
 Apoi (ce-i unu lucru si mai diavolescu)
 N' o adóra numai secsulu barbatescu:
 Si femei suntu, multe! de ea farmecate,
 Cari dorescu mereu a ei societate,
 Si le place odihn'a p'alu ei scaunu móle,
 Unde cine siede — n'ar' vré se se scóle. . . .

Alt'cum ea-i o dama, scii, fórte de tréba;
 Unguru, séu romanu esti? nu te mai intréba.
 Gustulu ei cá m lacomu n'alege nemica,
 Vorbe câtu de próste si gróse nu-i strica.
 In cas'a-i, ce vecinicu de cantari resuna,
 Pote cá se intre in voi'a cea buna
 Junele, betranulu, domnu, argatu, tieranu:
 C'unu cuventu ori cine — de-are vre unu banu.
 Ea cu bucuria mi-i primesce 'ndata,
 Cu-alu seu farmecu tainicu pe toti i imbéta:
 Incátu, bietii, nu vedu: scump'a loru avere
 Ne 'ncetatu cum scade, rapede cum pieré!
 Ér' candu n'au la fine nici unu banu in punga,

Adorat'a Lene ride si-i alunga:
 Cu alu fomei sbiciu, p'a lipseloru carare,
 Pâna la abisulu ce-i dicu »Desperare«.

Ast'a-i a ei fire si icóna via. —
 Vreti cá se cunosceti si-a ei familia?
 Suntu ale ei fice: Lips'a, Miseri'a,
 Mintiun'a, Betfia, Pism'a, Luxuria,
 Negrele pecate dearóndulu mai tóte,
 Pe cari se le 'nsire mus'a mea nu póte. . .
 Cu-aceste 'mpreuna a ei passiane
 Este 'mpedecare fapteloru mari, bune;
 Si-alu ei doru: sporirea lumesciloru rele.
 Flori pe urma-i nu crescú, numai spini de gele.
 Câte planuri 'nalte ea a darimatu,
 Si misicari nobile câte-a 'mpedecatu!
 Câte dulci sperantie man'a-i nimicesce,
 Si p'a vietiei cale câtu amaru sedesce!
 Càti avuti prin dins'a suntu adi for'a avere!
 Familii voiose cate-su in durere! . . .
 Totusiü n'o proscia guvernulu din tiéra,
 (Ba adesu chiar dinsulu amóru i declara!) —
 Ar' fi tempulu inse, toti se ne sculámu,
 De la noi odata cá s'o alungámu.
 Duca-se 'n desierturi! càci avé-vomu noi
 Si fora de dins'a destule nevoi! . . .

Petru Dulfu.

SCANTEIUTIE.

— Femei'a si bancúnol'a diferescu un'a de alt'a prin ace'a ca: femei'a cu atat'a are mai mare pretiu cu câtu i e mai micu numerulu (— aniloru), din contra pretiulu bancúnotei se sócotesce dupa marimea numerului cu care e insemnata.

*

— Femei'a care 'si néga anii etatiei, uita cumcá au fostu unu tempu candu se laudá cu acei'a, — candu adeca erá vorb'a de primulu balu si primulu cartisante.

*

— De ce nu mergi la inmormentarea lui Z., ca precum seiu ti-au fostu celu mai intimu amicu.

— Nu sum introdusu in famili'a lui.

*

— Nemicu mai tristu: cá unu busunariu golu lângu unu stomachu flaménu.

*

— A, me rogu, amicu meu Y. are o anima de angeru, — portfóliulu lui sta la dispositiunea tuturoru cunoscutiloru si amiciloru sei.

— Da, cá acesti'a se puna bani in elu.

*

— Inaintea judelui investigatoriu:

— Ce profesiune ai?

— Sum guvernamentalu.

— Acést'a e o opiniune politica, — nu este inse si unu midiuocu de vietuire.

— Me iérta Domnule jude: numai fiendu guvernamentalu potu capeté astadi unu midiuocu de vietuire.

*

— Unu singuru cuventu:

Unu capitanu betránu cerea cu staruintia se-lu lase a intrá la regele seu; si fiendu-ca i se refusase mai de multe ori spuse ca

nu avea de-ai spune decât unu singuru cuventu. — Regele fú curiosu se audia acelu „singuru cuventu“ si i dade voia se intre. — Capitanulu presentá regelui o petitiune, in care cerea o pensiune, si i dise: Subscrieti! ce'a ce regele 'si facú zimbindu asupr'a ingeniositatii betranului capitanu.

— *Intre doi prunci:*

- Cene suntu acei trei domni de lâng'a mama-t'a?
- Tat'a cu doi prieteni ai sei.
- Care e tatalu teu?
- Cel'a care sta mai departe de mam'a.
- De unde scii?
- De acolo, ca singuru elu bate pre mam'a.

— Nicí unu omu nu traesce din ace'a, cá altulu scie cev'a; multe mii inse traescu din ace'a cá altii nu sciu nemicu; prin urmare: nescientia nu e decât o adevărata iubire a deapropelului si ingrigirea de unu mijlocu de vietuire pentru o mare multime a omeniloru.

REVISTA.

— Prelatii romani au luat parte, in Cas'a magnatiloru, la desbaterea proiectului de lege pentru introducerea limbei magiare in scolele populare romane si, prin cuventari inspirate de cea mai profunda iubire, gelosia si ingrigire nationale, au aretatu inoportunitatea, in practicabilitatea acestui proiectu de lege. — Detorintia de adevărati chronicari ai evenimentelor ne impune inse de a observá la acestu locu ca Episcopulu de Oradea-mare (stapenu inca si pre Gher'l'a) si in acestu casu a fostu consecuentu conduitei s'ale de pâna acuma; si precum a fugitu din Bud'apest'a la Gher'l'a candu intielese ca Prelatii romani mergu la Vien'a in caus'a limbei, asié de asta data remase odihnitu in Slatin'a — mándru de Marmatienii, ucenicii ai sei.

— Georgiu Baritiu fú achitatu in unanimitate prin Juriulu din Sabiu in processulu de pressa intentatu in contra-i: pentru unu articlu publicatu in „Gazeta Transilvaniei“ la 22 iuniu 1877 in contra diuariului „Kélet“ din Clusiu care atacase cu multa efronteria pre damele romane, pentrucá acestea cutesarâ a face colecte in favorea Romaniloru raniti in resbelulu romano-turcescu.

— Satisfacere nobila si Recunoscintia nationale dederu Romanii de pretutindinea meritului si nefatigatului Decanu alu Diuaristicii romane Georgiu Baritiu — salutându-lu in diu'a-i onomasteca din tóte partile si urrandu-i: Viétia indelungata si prospera, pentru de a stá inca multi ani in capulu Diuaristiloru romani.

— Darea de séma asupr'a procesului de pressa a-lu D-lui George Baritiu redactorele „Observatoriului“ — in cestiunea colectelor pentru soldatii romani raniti — au esitu de sub tipariu in dilele acestea. Pretiulu unui esemplariu e 25 cr. Se afla de vendiare si la Redactiunea acestei foie.

— Tipografia romana in Aradu a redicatu, pre spesele s'ale proprie, Illustrissimulu Domnu Episcopu alu Aradului Ioanu Metianu.

— Scol'a Romana acésta distinsa foia pedagogica a savantelui barbatu de scola Vasile Petri, este asigurata prin succursulu Diecesei Caransebesiului, care in procsimulu sinodu a hotaritu a o prenumerá pentru tóte scolele din ace'asi Diecesa progresista.

— In diu'a de 10/22 Maiu, in care acum'a-su 2 ani se proclamase Romania de statu independinte, Alteti'a S'a Re-

gale Domnulu Romaniloru Carolu I. primí din man'a corpului ofiterescu alu Romaniei una frumoasa sabia de onóre — dreptu amentire a gloriosele fapte indeplente prin armat'a romana pe campulu de lupta din Bulgari'a sub conducerea bravului ei Capitanu. Manerulu sabiei, de auru massivu, representa unu vulturu, pe alu carui capu se afla coron'a regala. Ochii sei suntu dóne petricele de rubinu. Partea interióra a manerului pórtá inscriptiunea: Gloria eroiloru cadiuti! Pe fa-care din cele trei ramure ale apertorului manerului se afla inscisa un'a din localitatile Griviti'a, Rahov'a, Smardanu. Partea din dosulu manerului, cu care se termina aceste trei ramure, representa medalia „Virtute Militara“ si crucea „Trecerea Dunarei.“ Limb'a sabiei e din Toledo si pórtá pe o lature inscriptiunea: „Bravului nostru Capitanu“, ér' pe cealalta: „Bunului nostru Suveranu“. Pe dosulu limbei, adeca pe partea opusa taisiului, sta: „Virtus romana rediviva.“ Teca e de otielu, avendu pe o lature Stéu'a Romaniei, ér' pe cealalta armele tierci. Acésta frumoasa sabia e lucrata de cei deantái artisti din Paris, in casa Froment Maurice.

— Domnu alu Bulgariiei fú alesu cu unanimitate Principele de Battenberg sub nume de Alesandru I.

— Statu'a lui Ioanu Eliade Radulescu lucrata cu mare arta in marmore de catra sculptorulu italianu Ferrari din Roma e gata si se va asiedia in curundu in capital'a Romaniei — Bucuresci.

— Bibliografia Romana este titlulu unui buletiau mensualu inceputu la Bucuresci prin Dlu Degenmann. In acestu buletinu se publica gratis tóte scrierile aparute in Romania precum si tóte scrierile romane aparute ori si unde. Pretiulu de abonamentu pentru Romania, Transilvania si Bucovina pre unu anu e 5 lei noi.

— Crescerea poporala manualu pedagogico-didacticu pentru luminatorii poporulu dupa Deregintele preparandialu Ignatiu Bárány prelucratu de Dr. Augustinu Lauranu profesor si catechetu preparandiale — a esitu de sub tipariu intr'unu volumu de 360 pagine. Pretiulu unui esemplariu e 1 fl. 30 cr. Se afla de vendiare si la Redactiunea acestei foie.

— Junimea este numirea noiei societati literarie infiintate de curundu prin studentii romani dela Universitatea din Cernautiu. Menirea acestei societati este de a deveni unu focariu de cultura nationale alu junimei academice romane din Bucovina si unu adapostu alu studentilor lipsiti de mijloce. Realizarea acestei frumoase meniri a societatii „Junimea“ care se efectueza prin sustinerea unui cabinetu de lectura si a unei bibliotece precum si prin ajutorarea materiale a studentilor mai lipsiti, depinde in mare parte si dela succursulu moralu si materialu alu publicului romanu, care speramu ca nu-i va lipsi.

— Balulu soc. „Romania Juna“ din Vien'a au produsu pâna acuma unu venit de 3303 fl. 73 cr. Spesele au fostu 1373 fl. 39 cr. Resulta dara unu venit curatu de 1930 fl. 40 cr.

— Calea ferata transilvana se impreuna cu calea ferata romana pâna la Sinai'a — locuint'a de véra a familiei demitoare romane — in 1 iuniu st. n. a. c.

POSTA REDACTIUNEI.

— P. T. Abonanti, Collaboratori si Corespondenti ai nostri ne voru scusa pentu unele intardieri intrevenite din cauza ca Imprimari'a unde se tiparesce foia nostra e departe de noi. — In semestrulu alu doilea foia nostra, tiparindu-se in Imprimari'a-ne propria, va esi regulatu si va comunica tóte manuscriptele demne de publicatu.

— A. D. in B. Scii vorb'a ce'a:
Dracu-i dice porumbea
Si-i mai negru decâtu ea!

CEA MAI EFTINA FOIA, SEPTEMANARIA.

vá tí
„AMICULU FAMILIEI“.

Dela 1/13 iuliu a. c. incepundu foia nostra va aparé in tota septeman'a odata — Joi'a, in numeri baremi cate de 1½ cöla si vá costá numai: 4 fl. pre I. anu, — 2 fl. pre ½ anu si 1 fl. pre ¼ anu.

P. T. abonanti cari ni-au tramisu 3 fl. pre acestu anu suntu rogati a supleni pentru alu 2-lea semestru inca 50 cr.; ér' cei ce ni-au tramisu numai 1 fl. 50 cr. se ne tramita inca 2 fl.; ér' cei ce ne restéza cu intregu pretiulu de abonamentu (13 insi) se ne tramita 3 fl. 50 cr. v. a.

Proprietariu, Editoriu si Redactoru respundietoriu: **Niculae F. Negrutiu.**

Imprimari'a lui Ioanu Stein in Clusiu.